

— Азъ . . . нищо, Карнеичъ . . . тѣй, страхъ ме е да седа самъ, мжчно ми е . . . тѣй мжчно . . .

Карнеичъ съчувствено ме погледна и поклати глава.

— Какво да правимъ, господарю? Ако тѣй силно се измжчвате и не ви е неприятно — заповѣдайте при мене . . . поседете, докато отидете да си легнете.

Съ радостъ приехъ прѣдложението му и седнахъ до прозореца.

Карнеичъ се приближи до своето долапче, порови малко вжтрѣ и, като ми поднесе една паничка въ която се намираха нѣколко клончета сухо грозде, продума:

— Не се гнусете господарю, хапнете си. Сухото грозде е много хубаво! . . .

Поблагодарихъ му и взехъ едно клонче.

— Днесъ, господарю, продѣлжи старецътъ, — получихъ писъмце отъ внучето си.

— Какво ти пише?

— Та азъ, господарю, само печатно писмо мога да чета, а ржкописното не мога да разбера. Не ще ли се потрудите да ми го прочетете?

Той ми подаде една четвъртита хартийка, на която бѣ написано:

„Милий ми дѣдко, Захаръ Карнеичъ! Кланямъ ти се до земята и силно те цѣлувамъ. А твоитѣ десетъ рубли и каскета получихме и ти изпращаме голѣмата си благодарностъ. Ти си ми като баща и майка, много те обичамъ, дѣдко, и до гробъ не ще забравя твоята милостъ; цѣлувамъ те сто пжти и ти се покланямъ до земята.

Твой внукъ Иванъ Захаровъ“.

— Умно момче. Я гледай, какъ се е разписало! — каза възхитениятъ отъ писмото Карнеичъ, като си изтриваше очитѣ съ червена кърпичка. — Ще се голѣми сега съ каскета. За празника му го изпратихъ, господарю.

И дълго ми разказва той безъ умора за своя миличкъ внукъ, комуто непрѣменно ще отиде на гости, и който ще го храни до края на живота му.

— А сега врѣме е да спите, господарю, — каза въ края на крайщата Карнеичъ. — Па не плачете, гължбче, не тжжете. Какво добро има, напимѣръ отъ това? — Я гледай колко сте

блѣденъ и измжченъ! Пази Боже да се разболѣете! Идете да си починете. Отидохъ въ стаята си и, безъ да се събличамъ, се хвърлихъ на леглото. Не се минаха и петъ минути и нѣкой почука на вратата.

— Кой е тамъ? — обадохъ се азъ. Указа се, че това е Карнеичъ.

— Какво ти трѣбва? — го попитахъ азъ отъ леглото.

— Лампата, господарю, не забравяйте да изгасите, — се чу неговиятъ гласъ.

— Добрѣ, ще я загася, — отговорихъ насънѣ азъ.

Нищо друго не помня. Азъ заспахъ като убитъ. Но стори ми се, че не спяхъ дълго. Присъни ми се, че седя заедно съ Карнеича около единъ голѣмъ огънь; ужасно ми е горещо отъ огъня, а димътъ ме задушва и ми гризе очитѣ. Искамъ да стана, но не мога; тогава събрахъ всичкитѣ си сили, вдигнахъ се и отворихъ очи. Страшна картина се прѣдстави прѣдъ мене. Единиятъ жгълъ на стаята бѣ обхванатъ цѣлъ отъ огъня, и широки, извиващи се като живи, огненни язици се издигаха по тежкитѣ завѣси; на пода лежахъ кжсове отъ счупена лампа, а наредъ съ тѣхъ се удряше въ прѣдсмъртни гърчения една врана . . . Издигаха се къмба отъ задушливъ димъ: даже и въ гърлото си чувствувахъ горчивиятъ му дѣхъ; кръвта силно биеше въ слѣпитѣ ми очи. Азъ скочихъ отъ леглото, хвърлихъ се къмъ отворения прозорецъ и като се надвесихъ навънъ, отчаяно извикахъ съ всичката си сила:

— Пожаръ! . . . Горимъ! . . .

„Дали да скоча отъ прозореца? — си помислихъ азъ. — Не, страшно е, ще се убия“. (Стаята бѣ на втория етажъ).

Помня, че веднага слѣдъ туй изгубихъ всѣкаква съобразителностъ, всѣкакво чувство за самозапазване. Като се притискахъ о долната дъска на зрозореца, азъ тжпо гледахъ разпростиращия се по пода и подъ кревата зловѣщъ пламъкъ и кълбата задушливъ димъ, и не можехъ да си дамъ смѣтка какво трѣбва да правя.

— Пожаръ! — изкрѣщѣхъ инстинктивно азъ, безъ да откъсвамъ очи отъ огъня. — Спасете ме! . . .